

Сто приказки

(По П. Розеггера).

оятъ баща имаше четири кози: Цитцерла, Цутцерла, Цейтцерла и Хейтцерла. И ние бѣхме сѣщо четири дѣца. Козичкитѣ бѣха на всѣко дѣте по една: двѣ на сестричетата ми, едно на братчето ми и една моя. Всѣки се грижеше за своята козичка. Ние самич-

ки ги доехме, а тѣ въ това врѣме ятѣха трици, или прѣживаха. Всичкото млѣко ние сипвахме въ единъ общъ сѣдъ и го занасяхме на мама. Тя го варѣше, даваше ни по коматче хлѣбъ и по една дървена лъжица и ние насѣдвахме и правѣхме своята весела вечеря.

Лъжицитѣ ни бѣ направилъ дѣдо. Тѣ бѣха толкова голѣми, щото никога цѣли не можаха да влѣзатъ въ устата ни. . . Слѣдъ вечерята ние взимавме по една чергица, постилахме си въ кошарката всѣки до своята козица. А тѣ ни се радваха и ни ближеха по лицата и милваха по бузитѣ съ своитѣ меки брадички. .

Но ние лесно не заспивавме. Азъ бѣхъ слушалъ отъ баба много хубави приказки и всѣка вечеръ разказвахъ на братчето и сестричкитѣ си. Тѣ съ радостъ ме слушаха, га че и козитѣ съ удоволствие ме слушаха.

Единъ пжтъ, когато разказвахъ една невѣроятна приказка и грозна тишина царѣше въ кошарката, само